

tiden, det er 50 Øres Forhøjelse. Efter den strenge Dyrtid og langvarige Arbejdsløshed tror jeg ikke, det kan siges at være nogen urimelig Forhøjelse. For Sommertiden sker der ingen Forhøjelse for familieforsørgende Medlemmer og heller ikke for enligt stillede Personer. Endelig forhøjes Huslejhjælpen for familieforsørgende Medlemmer fra 35 Kr. til 40 Kr. maanedlig, og der er ogsaa nogen Forhøjelse for enlige Personer. For København og Storbyerne tror jeg i hvert Fald ikke, det kan siges, at de Understøttelser, man her kommer op paa, er urimelig store. For Landet og Smaa-byerne er Forholdene vel nok noget anderledes, men da man har beholdt den Bestemmelse i Lovforslaget, som gaar ud paa, at den samlede Understøttelse ikke maa overstige $\frac{3}{4}$ af Arbejdsfortjenesten i vedkommende Fag eller Faggruppe, antager jeg heller ikke, at der er nogen større Grund til at frygte for, at man paa Landet og i Smaa-byerne vil komme for højt op med den samlede Understøttelse.

Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at der er en formel Fejl ved Affattelsen af 5te Stykke af § 10. Det sidste Punktum af dette Stykke lyder saaledes: „For de arbejdsløses Vedkommende, hvis Understøttelse ikke overstiger Minimumsunderstøttelserne, maa den samlede Understøttelse dog ikke nedbringes mere under Arbejdsfortjenesten, end hvad der er fornødt, for at det stadig kan være af væsentlig økonomisk Interesse for vedkommende at have Arbejde fremfor at gaa ledig.“ Jeg skal gøre opmærksom paa, at i det foreliggende Lovforslag er der slet ikke Tale om Minimumsunderstøttelse. Dette Udtryk er en Reminiscens fra den gamle Lov, der ved en Fejltagelse er gaaet over i Lovforslaget, saa vidt jeg kan se. Men jeg tænker ikke, at det kan faa nogen praktisk Betydning, at dette Rudiment fra den gamle Lov bliver staaende, og jeg skal derfor ikke opholde mig nærmere ved dette Spørgsmaal.

Sluttelig skal jeg nævne, at der i § 12 er indsat helt nye Bestemmelser om Hjelpekasshjælpen, og det er egentlig de eneste Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg har nogen Betænkelighed ved. Der bestemmes der, at der til Familier med Børn udover Arbejdsløshedskasshjælpen skal ydes 35 Øre for hvert Barn under 15 Aar pr. Dag, vedkommende Medlem gaar ledig. Endvidere bestemmes det, at der efter længere Arbejdsledighed skal ydes en vis mindre Sum til den vedkommende. Det er muligt, at det for Københavns og Storbyernes Vedkommende kan være ganske praktisk

at have faste Regler at beregne denne Hjelpekasshjælp efter, skønt det egentlig er imod Hjelpekasshjælpens Natur at gaa saa skematisk frem med denne Hjælps Ydelse, og man ogsaa paa denne summariske Maade let kommer til at gaa for højt med Understøttelsen i visse Tilfælde, saa at det betaler sig bedre at gaa ledig end at tage Arbejde, hvilket jo er meget uheldigt paa Grund af de uundgaelige Virkninger, som slikt medfører. Jeg ser nok, at man ogsaa har sat ind i § 12, at heller ikke denne Hjælp i Forbindelse med Daghjælpen maa overstige de tre Fjerdedele af Arbejdsfortjenesten —, det vil sige, Børnehjælp i Forbindelse med Daghjælp og Huslejhjælp maa ikke overstige de $\frac{3}{4}$ af Arbejdsfortjenesten, den ekstraordinære Hjælp efter længere Tids Arbejdsledighed maa gives derudover. Jeg frygter imidlertid noget for, at den Begrænsning, der nu sættes ind som obligatorisk for alle, med visse Undtagelser, til tre Fjerdedele af Arbejdsfortjenesten, egentlig er lovlig snæver i adskillige Tilfælde, og at den derfor nærmest vil blive et dødt Bogstav. Og bliver den det, hvad jeg nu mener, den maa blive i København og Storbyerne, er det ikke udelukket, at man i visse Tilfælde kan komme højere med Hjælpen, end heldigt er. Paa Landet og i de mindre Byer kan det bedre gaa, der kan hele Forholdet bedre kontrolleres, man kender hinanden bedre, og jeg antager for øvrigt, at det der snarest vil komme til at gaa saadan, at man maa vedblive at give Hjelpekasshjælp efter Trang. Det tror jeg ogsaa vil være det heldigste, da man som sagt der ellers let kommer for højt op med Understøttelserne, ikke mindst i Forhold til Ikke-Arbejderne, der bor omkring paa Landet og ved Stationsbyerne.

Til sidst skal jeg kun nævne, at man i § 13 har nedsat Kommunernes Bidrag til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse fra en Trediedel til en Fjerdedel. Jeg sympatiserer ikke med denne Ændring, men jeg skal ikke opholde mig nærmere ved den.

Jeg tror dermed at have omtalt de væsentligste af de foretagne Ændringer og skal sluttelig paa mit Partis og egne Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Jeg skal kun tilføje, at vi haaber, det er sidste Gang, vi kommer til at vedtage en Lov om dette Emne med saa store Understøttelser, thi i Længden vilde det være meget uheldigt, om vi skulde fortsætte paa denne Maade. Det vilde medføre Virkninger,